

[Grethe Philip.]

er enig i. Derigennem laver vi jo rent faktisk en omfordeling med hensyn til, hvor meget de enkelte disponerer over af det samlede produktionsprodukt. Der foregår jo og kan og skal foregå en omfordeling via skatterne.

(Kort bemærkning).

Sigsgaard: Jeg skal kun lige tilføje, at det er noget tvivlsomt, i hvor høj grad der faktisk foregår en omfordeling over statens udgifter, og det er også noget tvivlsomt, i hvilken retning denne omfordeling egentlig går efterhånden. F. eks. har statens tilskuds politik skiftet karakter fra 1930'erne til nu, som professor Dich har påpeget det. Mens man i 1930'erne fortrinsvis tog penge fra dem, der havde temmelig mange af dem, og gav dem til dem, der havde temmelig få af dem, så viser landbrugsstøtteordningerne og de forskellige ordninger inden for boligpolitikken, at det i dag nærmest er omvendt.

Jeg er da enig i, at man ikke alene kan se på, hvad har man i sin pung eller tegnebog, men at man også må regne de goder med, som stilles til rådighed fra kommunens eller fra statens side. Det, jeg ligesom har villet pege på, er, at det ikke behøver at være sådan, at fordi man forhøjer på den ene side, altså forhøjer den disponible realløn, vil det gå ud over den anden side, de offentlige ydelser. Man kan udmærket forestille sig en stigning både i den disponible realløn og i de sociale ydelser f. eks. for de lavere lønede, nemlig hvis man går ind på at ændre forholdet mellem kapitalens og de arbejdendes del af produktionsresultatet.

Hanne Reintoft: Hr. Poul Dam stillede mig det begavede spørgsmål, hvorfor jeg havde stemt for moms. Jeg skal forklare hr. Poul Dam det endnu en gang. Da vi i 1966 fik Danmarks første arbejderflertal, følte i hvert fald vi, der ønsker virkelig at føre politik til gavn for lønmodtagere og arbejdere, det som en meget stor ting. Derefter blev vi af nogle af SF's ledere løgnagtigt billedt ind, at dette arbejderflertal stod og faldt med, om man stemte for moms, og af loyalitet over for dette arbejderflertal og for at give det en chance lod vi os føre med til det. Det var en vildledning. Om den var bevidst eller ubevidst, vil jeg lade dem, der vildledte, tænke over, for det viste

sig, at dette arbejderflertal hverken ville eller kunne føre arbejderpolitik, og det har jo i øvrigt i SF's senere oppositionsperiode vist sig, at man heller ikke i opposition kan føre arbejderpolitik. Når hr. Poul Dam nu står og siger dette med kaviar og champagne — jeg ved ikke, om det var en vittighed eller en dumhed — så må jeg sige til hr. Poul Dam: det drejer sig ikke om champagne, men om rugbrød, om madpakker til ungerne og om en nogenlunde sund kost til folkepensionisterne. Det er det, det drejer sig om, og ikke det, at det piner et enkelt folketingsmedlem, at han ikke kan få billig champagne.

Må jeg så sige til finansministeren, der heller ikke var glad for mit dagsordensforslag, at det vil ikke nedbryde moms systemet, at man tager madvarerne ud, og det kan jeg dokumentere — det gælder også de fortællelser, finansministeren præsterede under debatten i går. Men hvis vi endelig brød moms systemet ned, så havde jeg heller ikke noget imod det. Det blev vedtaget på et fejlagtigt grundlag, og det var svig mod lønmodtagerne og arbejderklassen, at det blev vedtaget.

Men efter at have studeret den økonomiske oversigt fra det økonomiske sekretariat har jeg konstateret, at budgettet for 1971-72 ikke omfatter efterbeskatningen. Herved forøges statsskatter og afgifter med 3 milliarder kr., som skal lægges til kasseoverskuddet på 3,5 milliarder kr. Det vil altså sige, hr. finansminister, at vi i finansåret 1971-72 får et kasseoverskud ikke på 3,5, men på 6,5 milliarder kr. Havde det ikke været anstændigt at oplyse det? Det er først nu, det rigtigt er ved at gå op for mig, hvorfor finansministeren havde så travlt med at sige, at vi ikke skulle hæfte os så meget ved kasseoverskuddet. Finansministeren var åbenbart klar over, at et kasseoverskud på 6½ milliard kr. er så enormt stort, at det rigeligt kan dække de asociale nedskæringer, der er foreslået, og der er absolut også råd til at fritage fødevarer fra momsafgifter. Ministeren behøver ikke at lede febrilsk, for jeg har udregningerne fra det økonomiske råds oversigt her.

I 1969-70 gav regeringen tilsagn om, at statsskat, kommuneskat og sociale kontingenter ikke måtte udgøre mere end 45 pct. af nettonationalindkomsten. Kan ministe-